

Người xa xứ

Đôi khi, chúng ta không yêu một thành phố vì cuộc sống ở nơi đó. Chúng ta yêu một thành phố vì nơi đó có ai.

Trước khi tôi đi du học, tôi đã từng có một tình yêu.

Đó là một cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn hay cười và cũng hay khóc. Mỗi khi cô ấy cười, cảm giác như ánh sáng xung quanh đều tập trung ở nụ cười ấy và mỗi khi cô ấy khóc, trái tim tôi luôn chùng xuống, chỉ muốn được ôm lấy cô ấy, lau nước mắt, dỗ dành và yêu thương.

Chúng tôi đã trải qua thời sinh viên, những năm tuổi trẻ đầy hào hứng bên cạnh nhau. Chỉ cần cô ấy thích, tôi có thể đi đến cùng trời cuối đất. Chúng tôi luôn cố gắng dành thời gian bên nhau nhiều nhất có thể, chúng tôi luôn cố gắng yêu thương nhau nhiều nhất để cuộc sống này trôi qua đầy niềm vui, để cuộc sống này trôi qua không lãng phí. Cuộc sống của tôi, 365 ngày trôi qua xoay quanh cô ấy. Đã có lúc hạnh phúc quá, tôi thốt lên rằng: ” Anh yêu em nhất trên đời, anh sẽ không bao giờ và không bao yêu ai nữa.”

Hạnh phúc luôn mỏng manh như những tia nắng mùa thu, rất đẹp nhưng sẽ phai tàn khi mùa đông đến. Là một sinh viên giỏi của trường, tôi dễ dàng giành học bổng toàn phần du học tại một nước trời Tây xa xôi. Lời hứa về một cuộc sống hạnh phúc dành cho cô ấy tôi luôn cố gắng giữ trong lòng.

Cô ấy cũng ra trường, đi làm dăm ba chỗ linh tinh, cuộc sống chẳng còn màu hồng của thời sinh viên. Cô ấy dù rất cố gắng nhưng may mắn vẫn chưa mỉm cười. Tôi đi du học, ở phương trời xa, chẳng biết khi nào sẽ gặp lại cô ấy, cũng chẳng thể ở bên cô ấy để dỗ dành, an ủi.

Cuộc sống bên phương trời xa xôi có rất nhiều điều khác xa với Việt Nam. Tôi vật lộn để thay đổi. Tôi gồng mình để thích nghi. Những cuộc nói chuyện với cô ấy vẫn đều đặn nhưng cô ấy ngày một trở nên khác lạ. Cô ấy buồn rất nhiều, than vãn rất nhiều. Cô ấy nói rằng cô ấy chán cuộc sống lắm rồi, cô ấy muốn chết, cô ấy mong tôi trở về. Mệt mỏi, áp lực với cuộc sống của mình, tôi nói rằng tôi khiếp sợ cô ấy. Và từ lúc ấy, những rạn vỡ bắt đầu, hình ảnh cô ấy ngày một phai nhòa trong tâm trí tôi.

Một thời gian sau chúng tôi chia tay.

Tôi đã có những ngày tháng tiếp theo hạnh phúc. Tôi sống một mình, tận hưởng những điều tuyệt vời ở một đất nước tiên tiến, văn minh hơn mà Việt Nam chẳng bao giờ có được. Tôi tận hưởng những niềm vui hàng ngày từ việc giao lưu, du lịch cùng bè bạn. Và chẳng còn nhớ gì về lời hứa quay trở về năm xưa. Sinh nhật của ai đó ở Việt Nam tôi cũng chẳng còn nhớ đến.

Một ngày nắng đẹp, sinh nhật tôi, cô ấy gửi email chúc mừng kèm theo lời xin lỗi. Cô ấy nói rằng cô ấy nhớ tôi. Và tôi, người đã sống những tháng ngày hạnh phúc một mình đâu còn quan tâm đến cô ấy nữa. Thế giới của tôi, là của tôi, của tôi và bạn bè, của tôi hạnh phúc ở đất nước xinh đẹp xa xôi này. Tôi trả lời lạnh lùng và chúc cô ấy hạnh phúc. Cô ấy cười và cảm ơn tôi đã thương hại.

Và tôi chẳng còn quan tâm đến cô ấy nữa.

Rồi cũng đến ngày tôi trở về Việt Nam thăm quê hương. Việt Nam vẫn thế, Hà Nội vẫn thế, vẫn là khói bụi, tắc đường. Nhưng Hà Nội chẳng còn thân quen hay yêu thương như xưa. Hà Nội đông đúc nhưng rất vắng vẻ. Mọi nơi tôi đi đến dù rất thân quen nhưng lại xa lạ. Những con phố ấy vẫn như xưa. Phố Phan Đình Phùng vẫn rất dài, hàng cây bên đường vẫn rất xanh và đẹp. Hồ Tây vẫn trong xanh như xưa.

Nhưng lạ thay mọi thứ đều trống vắng.

Tôi nhớ cô ấy.

Hà Nội này mang cả bóng hình của cô ấy. Hà Nội này mang cả tuổi trẻ và tình yêu của tôi. Luống cuống, tôi rút điện thoại ra và gọi cho cô ấy. Chỉ còn giọng nói quen thuộc xa lạ: “Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Và Hà Nội với tôi mãi mãi buồn!